

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 24.

Fjerde Session.

9de Møde.

Fredagen d. 22. October.

(Fortf.)

Finansministeren (forf.): Paragraphe gaaer derimod paa ingen mulig Maade ud paa i den Henseende at fraskrive Rigsdagen ogsaa en fremtidig Indflydelse paa denne Sag, thi det er en Selvfølge, at, hvis der senere skal gjøres nogen Forandring i de Toldbestemmelser, som efter Lovens Ikrafttræden ville være de bestaaende, saa kan det kun skee, naar der er et sælles Organ for de sælles Anliggender tilstede med sælles Samvirken af de bestaaende Organer. Gæandt man altsaa, at det var nødvendigt at gjøre nogle Forandringer i enkelte Toldsatser, inden den sælles Forsatning omfattede det hele Monarchie, da vilde dertil udfordres Rigsdagens Consents. Andet ligger der, saa forekommer det mig, ikke i § 11. At nu en saadan Overgangsstilling, hvis den skal blive af længere Varighed, kan medføre mange Ulemper og Banskfeligheder, skal Ingen være villigere til at indrømme end jeg, men jeg betragter dem fra det Standpunkt, hvorfra Regjeringen maa betragte denne Sag, som nødvendige Ulemper og som mindre Under end den Tilstand, der vilde flyde af de nuværende Forholds Vedbliven.

Den ærede Rigsdagsmand for Kiøbenhavn's 5te Valgkreds (Knuth) har gjort opmærksom paa, at denne Mellemtilstand vilde være overordentlig betænkelig, og at den i Grunden vilde gaae ud paa, at Rigsdagen var nødsaget til i en Tidlang aldeles at afholde sig fra Behandlingen af Toldsager, da man ellers var udsat for, at enhver Beslutning af Rigsdagen i denne Henseende kunde støde paa Banskfeligheder ligeoverfor de øvrige Landsdele. Jeg har er-

kjendt de Banskfeligheder, som ere i saa Henseende, jeg har erkjendt de Ulemper, der ere forbundne dermed, men jeg tillader mig at gjentage, at der er større Under, som staae ligeoverfor; og jeg maa særligt bede den ærede Rigsdagsmand, som udtalte dette, at hæfte sin Opmærksomhed hen paa, at disse Ulemper paa ingen Maade vilde flyde af denne Lovs Udgivelse, men at de allerede ere tilstede, navnlig forsaavidt Slesvig angaaer; thi det selvsamme gjælder allerede i Forholdet til Slesvig, at der ikke kan vedtages nogen Toldforandring for Danmark, uden at den tillige maa blive til Lov for Slesvig. Ingen erkjender villigere end jeg, hvor mislig denne Tilstand er for Hertugdømmerne og, hvad den ærede Rigsdagsmand især henvendte sin Opmærksomhed paa, navnlig for Holsteens Vedkommende, men jeg troer, at man i Holsteen, og jeg tillader mig at tilføie i en meget væsentlig Deel af Slesvig, endnu vilde være mere utilfreds med at see Eidergrændsen i sin nuværende Tilstand, og vi kjende af Erfaring, hvilke Ulemper der have været forbundne med Toldgrændsen ved Kongeaen. Jeg troer, at, naar vi gjenkalde disse Erfaringer i vor Grindring, ville vi kunne forstaae, at Eidergrændsen er overordentlig trykkende for de Dele af Monarchiet, igiennem hvilke den gaaer, hvad enten de ligge norden eller søndenfor den, ja, ifølge Alt, hvad der desangaaende foreligger Regjeringen, holder jeg mig overbevist om, at den ansees for saa trykkende, at man meget hellere seer den Forandring, som tilsigtes ved Regjeringens nu forehavende Foranstaltning, end at Forholdet skulde vedblive saaledes, indtil det ved en sælles Forsatning kan behandles ved et sælles Organ for hele Monarchiet. Jeg har allerede ved Sagens Forelæggelse yttret, at der med denne Lov var forbundet meget store Banskfeligheder, og at Regjeringen havde anvendt megen Møje og